

Forbindelse med Systemet af 1873. Jeg tilstaar, at jeg aldrig har været nogen Beundrer af det irske System, og den Tilnærmelse dertil, man gjorde i 1873, forekom mig at være af tvivlsom Værd, men jeg veed ikke, da jeg aldrig har udtalt mig offentligt om dette Forhold, hvorpaa det ærede Medlem støtter nogen Mening om, at jeg i denne Henseende skulde have fraveget Anstuelser, jeg tidligere havde næret. — Den ærede Ordfører mente, at hele denne Debat skulde være pinlig for os, og det kan jeg meget godt erkjende. Det har gjort et pinligt Indtryk paa mig at se, hvorledes denne alvorlige Sag af den ærede Ordfører blev benyttet — ikke til at anstille Undersøgelser om, hvorledes Forholdene skulde bedres, hvorledes man skulde udgaa Saadant i Fremtiden, enten det saa sker ved Diskussion her i Thinget eller ved en Kommission eller et Udvalg eller hvadsomhelst Andet — men derimod til Behitelse for de Angreb paa Ministeriet, som vi nu have set, at enhver som helst Sag bliver benyttet til. Det ærede Medlem forlangte af mig et Bevis for . . . (Samtale mellem nogle Medlemmer. Formanden ringer.) . . . Jeg veed ikke, om det ærede Medlem er færdig nu, jeg kan ellers godt vente . . . et Bevis for, at Forholdene allerede for 1875 havde været af den Bestaaffenhed, at Misligheder havde fundet Sted. Forjaaviddt han af mig fordrer et Bevis ud af Forhørene, er det en Fordring, jeg paa det Bestemteste maa afvise, idet jeg, som jeg allerede har udtalt, ikke har havt Leilighed, men nok vil faae den, til at blive bekjendt med disse Forhør. Jeg ser mig altsaa ikke istand dertil. Men forjaaviddt det skal støttes paa Indtrykket af, hvad Forhørene meddele, maa jeg tilstaa, at jeg i den Henseende stoler overmaade meget mere paa, hvad den høitærede Justitsminister meddeler som sit Indtryk, end paa, hvad det ærede Medlem meddeler som sit. Men iøvrigt havde jeg dannet mig en Mening af den bestemte Udtalelse fra Undersøgelsesdommeren, som allerede er bleven offentlig og er bleven bekjendt, og som det ærede Medlem ogsaa burde have taget Hensyn til, og som han dog ikke vil betegne som Løgnagtig eller urigtig, naar han aldeles bestemt siger, at baade Forklaringer fra de nu tilbagevendende og fra gamle Fanger, deriblandt

førlig Ekstern, og Beretninger, som overleveres til den stadig fornyede Besætning, gaa ud paa, at Tyverier og Besvigelser i ældre Tider dreves paa Lugthuset i mindst lige saa stort Omfang som nu, og at disse Oplysninger ere saa samstemmende baade med Hensyn til de Skyldige og med Hensyn til Tyveriernes Omfang, at de i alt Væsentligt maa anses for rigtige. Han omtaler ogsaa nogle nu afdøde Mestres Tilgængelser, men han har ikke rettet Undersøgelser mod disse Mestre, da det jo ikke er Brug at foranstalte Undersøgelser mod afdøde Folk. Hvis det ærede Medlem ikke vil stemple Undersøgelsesdommerens Erklæring som urigtig eller løgnagtig, kan man i den finde aldeles tilstrækkeligt Bevis for min Paastand. Men desuden er det jo en Kjendsgjerning, som vi Allesammen vide, at der tidligere ogsaa ved andre Anstalter desværre har gaaet lignende Misligheder i Svang, om end ikke i saa stort Omfang. Baade i Viborg og andesteds har man havt dem, og ogsaa deri ligger der et Bevis for, at man ogsaa tidligere har havt saadanne Forhold.

Naar det ærede Medlem dernæst senere vendte sig mod de Ytringer, som jeg havde tilladt mig ligeoverfor hans Forklaring om, at det var den Mand, der havde gjort sig gjældende siden 1870 hos Regjeringen og dens Tilhængere, der vare Skyld i det, der nu er sket, saa kan det være meget bekvemt for det ærede Medlem, at han søger at fremstille Sagen paa den Maade, som om det er stadige Angreb fra vor og Ministeriets Side paa Bevillingsmyndigheden, som er Stridens Kjerne; men det er Noget, jeg ikke paa nogen Maade kan tillade ham, vi fastholde, hvad der er vor Opfattelse af denne Strids Kjerne, af, hvad det er, man har stridt om i disse Aar, vi fastholde, at det, hvorved den fremkommer, det er de Misbrug af Bevillingsmyndigheden, som gjentagne Gange har fundet Sted fra dette Things Flertals Side for at fremkalde Gjennemførelsen af en politisk Doktrin, som vi ikke erkjende at have nogen Hjemmel i Grundloven. Det er vor Opfattelse af Sagen, og det ærede Medlem er ikke Dommer over, hvorledes denne Kamp skal opfattes. Det ærede Medlem har ingen Ret til her at staa op og fremstille os som dem, der bekæmpe og ville angribe den lovlige Bevillingsmyndighed, og sig selv og sine